

Arrest

nr. 260 981 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2021 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2019 diende verzoekster bij de bevoegde Belgische ambassade een visumaanvraag type C in om een Belgische vriend alhier te bezoeken.

1.2. Op 6 januari 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie het gevraagde visum te verstrekken.

1.3. Bij arrest van 18 juni 2020 met nummer 237 132 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 7 juli 2020 opnieuw een beslissing tot weigering van afgifte van het gevraagde visum kort verblijf.

1.5. Bij arrest van 17 juni 2021 met nummer 256 685 vernietigt de Raad de in punt 1.4. bedoelde beslissing.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 6 april 2021 opnieuw een beslissing tot weigering van afgifte van het gevraagde visum kort verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Commentaar:

Bij arrest 237.132 de dato 18 juni 2020 (betekend 22 juni 2020) vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 3 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Bijgevolg wordt de beslissing van 03/01/2020 herzien. Deze nieuwe beslissing vervangt de beslissing van 03/01/2020.

Motivatie:

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten. Betrokkene is jong en ongehuwd.*

Betrokkene heeft geen job en beschikt bijgevolg niet over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten die de financiële band met het land van origine aantoonen.

Betrokkene is financieel afhankelijk van de garant/invitant.

Betrokkene heeft een vorig visum niet gerespecteerd en reisde met een Noors visum naar België.

Betrokkene verklaart met de garant te willen huwen en een gezin te stichten, bijgevolg toont betrokkene een intentie tot lang verblijf in België.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens een gebrek aan belang. Na een theoretische uiteenzetting zet zij uiteen:

“De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

In casu betrof de aanvraag een visum voor kort verblijf op het Schengengrondgebied van 20.12.2019 tot en met 17.03.2020. Deze periode is inmiddels verstreken.

In haar aanvraag geeft verzoekster aan zonder beroep te zijn en voegt zij een verklaring toe over haar relatie met haar verloofde, de Heer D.A..

De bestreden beslissing motiveert als volgt: (...).

Indien verzoekster meent dat haar situatie inmiddels gewijzigd is in die mate dat zij wel in aanmerking kan komen voor een visum kort verblijf, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen met de nodige stavingstukken om aan de beoordeling van de Belgische instanties voor te leggen.

In elk geval ontbreekt het belang in hoofde van verzoeker bij de vernietiging van de thans voorliggende bestreden beslissing.”

2.2. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Het belang gaat niet teloor door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke beslissingen van de in artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad heeft willen uitsluiten. Zo kan bijvoorbeeld rekening worden gehouden met het risico dat een verzoeker loopt om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken.

De Raad mag zich niet beperken tot de algemene stelling dat de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken en dat voor het verleden geen visum kan worden uitgereikt om te besluiten dat de verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de weigeringsbeslissing. Op die wijze zou hij immers de inhoud van het begrip belang, dat de openbare orde raakt, schenden (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.622).

2.3. Verder, voor zover de verwerende partij van oordeel is dat er sprake is van een tussengekomen wijziging in verzoeksters persoonlijke situatie en dat deze een nieuwe aanvraag kan gronden, wijst de Raad erop dat zonder een onderzoek van het middel niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat verzoekster door deze tussengekomen wijziging geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Derhalve wordt de exceptie verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de zorgvuldigheidsplicht, het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest”*.

Zij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt de volgende weigeringsgrond:

“er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten ”

Als motivatie wordt aangehaald o.a. dat verzoekster jong en ongehuwd is, geen werk heeft, financieel afhankelijk is van de garant, een vorig visum niet heeft gerespecteerd, verklaart met de garant te willen huwen, met bijgevolg een intentie tot lang verblijf.

-Verzoekster kan niet akkoord gaan met de beslissing.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekening gehouden met de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvraag.

Zo werd er geen rekening gehouden met de brief van de heer A. D. die de verzoekster uitnodigde en die vermeldt dat hij met de verzoekster zal terugreizen naar Filippijnen na haar bezoek.

Bovendien werden door de verzoekster bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voorgelegd, zoals een bewijs van eigendom van twee onroerende goederen evenals bewijs eigendom van een SUV. Verzoekster heeft ook een bankafschrift van haar spaarrekening bij Metrobank overgemaakt.

In de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet waarom deze toelichting in de brief niet zou volstaan om het voornemen om terug te keren aan te tonen. Eveneens wordt niet gemotiveerd waarom de eigendomsbewijzen en het bankafschrift niet kunnen worden aanvaard om haar voornemen om terug te keren aan te tonen.

Verzoekster heeft steeds gewerkt. Sinds een 6tal maanden werkt ze als kassierster, zie verder. Ze legt er bewijzen van voor. Voordien verkocht ze zelf geteelde producten op een lokale markt. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd heeft verzoekster wel een job.

Verzoekster heeft steeds haar visa gerespecteerd en is steeds tijdig teruggekeerd. Zo ook is ze na haar bezoek aan Zweden en België in het voorjaar 2019 tijdig (d.i. voor verstrijken van visum) teruggekeerd naar Filippijnen. Dit blijkt tevens uit haar paspoort/Schengenvisum met in- en uitreisstempels.

Verzoekster legt tevens een brief voor van het koppel dat haar destijds in Zweden uitnodigde. Het Noors/Zweeds visum dat een Schengenvisum is liet verzoekster tevens toe verder te reizen naar België. Er is bijgevolg geen sprake van niet respecteren van een vorig visum.

De motivering dat er twijfel bestaat bij het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De motivering is dan ook niet draagkrachtig en dus niet afdoende.

Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze visumaanvraag, is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de overgemaakte documenten en met de gegevens in het administratief dossier.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

*-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
...”*

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-3831 13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster geen job heeft en bijgevolg niet beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten. Dit is niet juist. Verzoekster heeft ondertussen wel werk. Ze werkt als een kassierster. Verzoekster heeft trouwens steeds gewerkt op de markt waar ze zelf-geteelde producten verkoopt. Verzoekster is bijgevolg niet afhankelijk van de garant.

Verder staat er in de beslissing te lezen dat verzoekster “een” vorig visum niet heeft gerespecteerd. Verzoekster vermoedt dat het gaat om het visum van 2019 naar Zweden (Noors visum). Ze is toen tijdig teruggekeerd naar Filippijnen op 29 maart 2019 (aankomst in Zweden 2 maart 2019). Een Noors/Zweeds Schengen visum laat bovendien toe dat verzoekster een bezoek brengt aan ons land. In 2019 was zij uitgenodigd door haar vriendin N.B. en Belgische partner F.N. die in Zweden wonen (zie brief in bijlage).

Zij zijn dan vanuit Zweden samen naar België gereisd waar ze enkele dagen bij de heer D. hebben gelogeed. De vrienden uit Zweden zijn verder familie gaan bezoeken in België. Verzoekster is wat langer bij de heer D. gebleven en is dan teruggekeerd naar haar vrienden in Zweden en hierna tijdig naar huis gereisd naar Filippijnen. Er is geen sprake van niet respecteren van een Noors Visum. Die bewering klopt niet met de realiteit. Tenslotte dient ook te worden opgemerkt dat al deze informatie werd vermeld in de visumaanvraag van 2019(zie gekleurde passages). Er is absoluut geen sprake van niet respecteren van een Noors visum.

Wanneer de verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht uit.

De bestreden beslissing schendt bovendien het motiveringsbeginsel door foutief te motiveren en motieven te vermelden die niet kloppen met de realiteit en de gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Artikel 41 van het Handvest stelt tevens dat “zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”.

In casu duurt de procedure wel heel lang.

Het getalm is onredelijk. De bestreden beslissing heeft onredelijk lang op zich laten wachten.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat er hier sprake is van uitstel gedrag. Dit dossier werd niet billijk behandeld, noch inhoudelijk- drie beslissingen waarvan twee identieke, noch qua tijdsperiode.

De bestreden beslissing is niet genomen in overeenstemming met het bepaalde in de 1ste alinea van artikel 41 van het Handvest.”

3.2. Verzoekster betoogt dat ze niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dat deze foutief is. De Raad gaat er dan ook vanuit dat verzoekster met de opgeworpen schending van de motiveringsplicht, de schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, die de inhoudelijke correctheid van de motieven betreft.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoekster heeft een visum kort verblijf aangevraagd. Blijkens haar visumapplicatieformulier van 15 november 2019 dat zich bevindt in het administratief dossier heeft ze aangekruist dat ze familie of vrienden komt bezoeken (“Visiting family or friends”). Ze heeft ter ondersteuning van haar

visumaanvraag een uitnodigingsbrief van A.A.D. voorgelegd, opgesteld op 30 augustus 2019, om hem in België te komen bezoeken. A.A.D. heeft ook een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend voor verzoekster.

3.5. In de bestreden beslissing wordt onder meer aangestipt: *“Betrokkene verklaart met de garant te willen huwen en een gezin te stichten, bijgevolg toont betrokkene een intentie tot lang verblijf in België.”* De vaststelling dat verzoekster heeft verklaard met de garant te willen huwen en een gezin te stichten, wordt door verzoekster niet betwist. Ze vindt alleszins steun in het administratief dossier waarin zich een verklaring van verzoekster bevindt onder het kopje *“History of relationship”*. Verzoekster, geboren in 1993, maakt hierin gewag van het feit dat ze sedert mei 2012 een relatie heeft met A.A.D. en ze verklaart haar liefde voor hem. A.A.D. is blijkens het administratief dossier in België geboren in oktober 1936, verblijft in België en heeft verzoekster voor een kort verblijf in België uitgenodigd. Hij heeft voor verzoekster een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend ter ondersteuning van haar aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf. Verzoekster stelt in de voormelde verklaring dat zij en A.A.D. vanop afstand en online een sterke en affectieve relatie onderhouden. In fine van deze verklaring stelt ze: *“As time goes by, we are planning to build our own family and to get married soon. I can say being with him is the most important part of my life because for now my heart and my mind I can't live without him.”* In het administratief dossier zit tevens een verklaring van A.A.D. onder het kopje *“History of relationship”* waarin deze ook stelt met verzoekster een relatie te hebben sedert mei 2012 en hij benoemt hierbij verzoekster als zijn *“fiancée”*, de *“only love of my love”*. De Belgische ambassade in Manilla had blijkens het administratief dossier verweerder in een advies van november 2019 al uiteengezet hoe de vork in de steel zat. Uit een telefonisch interview van de ambassade met verzoekster op 25 november 2019 kwam tot uiting dat haar ware bedoeling was om bij A.A.D. te kunnen zijn met wie ze een relatie heeft. Dit was ook reeds de bedoeling toen ze in 2016 een aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf had ingediend om een Filipijnse vriendin in België te bezoeken. Verzoekster verklaarde in november 2019 aan de Belgische ambassade dat ze destijds niet opgegeven had dat ze haar *“boyfriend”* wou komen bezoeken *“because my friends told me that my application would only get complicated if I declare that I have a boyfriend”*. Op de vraag van de ambassade, *“Have you discussed marriage yet?”* antwoordde verzoekster, *“Yes though we were told that it would be easier for me to go to BE if we already have a child”*. Op de vraag *“So are you pregnant now?”*, antwoordde verzoekster, *“No. We underwent procedures to be pregnant but both failed”*. De ambassade vervolgt, *“She said that her fiance paid for Php 500K each cycle of artificial insemination but both weren't successful. She said that she has problems with fertility. They'll get married next year or try for a baby again”*.

3.6. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig achten dat verweerder uit de vaststelling, *“Betrokkene verklaart met de garant te willen huwen en een gezin te stichten”* afleidt, *“bijgevolg toont betrokkene een intentie tot lang verblijf in België”*. Verzoekster stipt aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de brief van A.A.D. waarin hij vermeldt dat hij met verzoekster zal terugreizen naar de Filipijnen na haar bezoek in België. Blijkens het administratief dossier betreft het een brief van 30 augustus 2019 waarin A.A.D. stelt dat hij verzoekster en haar familie al negen jaar kent en dat hij gedurende deze periode meermaals bij hen op bezoek is gegaan. Hij schrijft dat het reizen moeilijker werd gezien zijn leeftijd en dat hij om deze reden en ook als tegenprestatie verzoekster uitnodigt om samen met hem en zijn familie de kerst- en nieuwjaarsperiode door te brengen en België te bezoeken. Hij stelt dat indien dit in orde komt, hij van plan is om eind maart 2020 met haar voor ongeveer 60 dagen naar de Filipijnen te gaan en dat dit zijn reis makkelijker zou maken. A.A.D. maakt in deze brief geen gewag van een relatie met verzoekster. Hij houdt voor dat verzoeksters bezoek aan België een tegenbezoek vormt voor zijn eerdere reizen naar de Filipijnen. Het is in de geschetste context evident dat de intentie van A.A.D. om met verzoekster na afloop van de duur van haar visum mee af te reizen naar de Filipijnen, niet kan volstaan om de door verweerder vastgestelde intentie van verzoekster om voor langere duur in België te verblijven wegens haar relatie met A.A.D. te doorkruisen. Deze conclusie dringt zich des te meer op gezien A.A.D., die geboren is in 1936 en thans 84 jaar oud is, in de brief van 30 augustus 2019 zelf aankondigt dat het reizen hem moeilijker valt. Verzoekster heeft ook nagelaten om een geactualiseerde brief van A.A.D. over te maken waarin hij aankondigt om na afloop van het visum kort verblijf verzoekster te vergezellen naar de Filipijnen. Dit kan nochtans worden verwacht aangezien de brief van A.A.D. reeds twee jaar geleden werd opgesteld en gezien zijn hoge leeftijd die redelijkerwijs een impact heeft op zijn intentie om een lange reis naar de Filipijnen te ondernemen. Dit alles leidt tot de conclusie dat van verweerder niet wordt verwacht dat hij een evidente motivering op papier zet, minstens kan het gebrek aan motivering over de brief van 30 augustus 2019 geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De betrokken brief van 30 augustus 2019 kan immers niet aantonen dat verzoeksters intentie niet bestaat in een lang verblijf in België, gezien haar relatie met A.A.D., haar intentie om met hem te huwen en met hem kinderen te

krijgen. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij haar kritiek dat er over de voormelde brief, die reeds dateert van twee jaar geleden, een motivering ontbreekt in de bestreden beslissing.

3.7. Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig om alleen al op basis van de vaststelling *“Betrokkene verklaart met de garant te willen huwen en een gezin te stichten, bijgevolg toont betrokkene een intentie tot lang verblijf in België”* tot de conclusie te komen dat er redelijke twijfel bestaat over verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van het visum. Dit houdt in dat, zelfs indien gefundeerde kritiek wordt geuit op de overige motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, de bestreden beslissing overeind blijft door het hierboven aangehaalde motief. De Raad gaat er dan ook niet op in.

3.8. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals gesteld dat voormeld artikel waarnaar verzoekster verwijst niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht om te worden gehoord aan ontlenen (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht vormen. Dit recht dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is ontegensprekelijk het geval. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.9. Verzoekster stelt in concreto dat, indien verweerder haar zou hebben gehoord, ze had kunnen meedelen dat ze inmiddels werk heeft als kassierster en altijd zelf geteelde producten heeft verkocht, zodat ze niet afhankelijk is van de garant. Voorts zou ze hebben meegedeeld dat een in 2019 afgeleverd Noors/Zweeds visum om een vriendin te bezoeken in Zweden haar toeliet om ook naar België te komen en dat ze nadien tijdig naar de Filipijnen is teruggereisd.

3.10. De Raad merkt op dat de stukken inzake verzoeksters werk als kassierster, die zij voegt bij haar verzoekschrift, dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en dus de besluitvorming niet hadden kunnen beïnvloeden. Alleszins is het zo dat, zelfs als de motieven waarop verzoeksters kritiek inzake de schending van de hoorplicht betrekking heeft, niet overeind blijven, de bestreden beslissing nog voldoende wordt geschraagd door het motief *“Betrokkene verklaart met de garant te willen huwen en een gezin te stichten, bijgevolg toont betrokkene een intentie tot lang verblijf in België”* (cf. punt 3.7.).

3.11. De kritiek van verzoekster dat de bestreden beslissing te lang op zich heeft laten wachten, kan niet worden gevolgd. Uit punt 1 blijkt dat verweerder binnen een redelijke termijn een eerste beslissing heeft getroffen over verzoeksters visumaanvraag en dat hij dit opnieuw heeft gedaan nadat de Raad deze eerste beslissing had vernietigd. Het gegeven dat verweerder drie beslissingen treft, waaronder twee identieke beslissingen, dit in het kader van bij de Raad ingestelde beroepen, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

3.12. Dit alles leidt tot de conclusie dat het enig middel geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA